

Arrest

nr. 310 103 van 17 juli 2024
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. EL JANATI
Rue Lucien Defays 24-26
4800 VERVIERS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 9 juli 2024 via J-box heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 4 juli 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*).

Gezien titel I*bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 juli 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 juli 2024 om 11 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat N. EL JANATI verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 12 september 2022 toe op het Belgische grondgebied en diende op 15 september 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. De commissaris-generaal verleende verzoeker op 18 november 2022 de vluchtelingenstatus.

1.3. Verzoeker werd in het bezit gesteld van een A-kaart die geldig was tot 18 november 2027.

1.4. De commissaris-generaal trof op 5 september 2023 een beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus. Na beroep bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus deze intrekking in zijn arrest van 26 februari 2024 (RvV 26 februari 2024, nr. 302 198). Verzoeker stelde tegen dit arrest een cassatieberoep in bij de Raad van State.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 8 april 2024 een beslissing tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker stelde hiertegen een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in, gekend onder rolnummer RvV 315 767.

1.6. Verzoeker werd op 3 juli 2024 geïnterpelleerd door de politie te Roeselare in het kader van een SeFoR-opdracht.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 4 juli 2024 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door PZ RIHO op 03.07.2024 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

naam: A.(...) A.(...)

voornaam: M.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: A.(...) N.(...)

nationaliteit: Turkije

In voorkomend geval, alias: A.(...) A.(...) M.(...) geboren op (...) van Syrische nationaliteit

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*

Dhr. A.(...) A.(...) is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum noch verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

☐ *13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.*

Uit voorgaande verklaringen van dhr. A.(...) A.(...) blijkt dat hij op 12.09.2022 aankwam in België. Drie dagen later (dd. 15.09.2022) diende de betrokkene zijn verzoek om internationale bescherming in. Op 18.11.2022 besloot het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatslozen (CGVS) om hem de vluchtelingenstatus toe te kennen. Waarna de betrokkene in het bezit werd gesteld van een A-kaart (dd. 02.02.2023).

Doch werd dhr. A.(...) A.(...) op 13.06.2023 uitgenodigd door het CGVS voor een persoonlijk gehoor, naar aanleiding van vermoedens van fraude in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. De betrokkene heeft echter zijn medewerking niet verleend bij dit heronderzoek van zijn internationale beschermingsstatus. Met als gevolg dat het CGVS op 05.09.2023 besloot om dhr. A.(...) A.(...) zijn vluchtelingenstatus in te trekken in toepassing van van artikel 55/3/1 § 2, 2° van de wet van 15 december 1980 (hierna: Vw.), een beslissing waarvan dhr. A.(...) A.(...) op 26.09.2023 in kennis werd gesteld. Het CGVS stelde in deze beslissing dat de betrokkene in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming essentiële informatie had achtergehouden, namelijk zijn Turkse nationaliteit, en dat hij doelbewust de Belgische asieldiensten heeft misleid door onder meer te verklaren dat hij de Syrische nationaliteit zou bezitten. Derhalve heeft het CGVS zijn vluchtelingenstatus in toepassing van artikel 55/3/1 § 2, 2° Vw. ingetrokken, aangezien deze status hem werd toegekend op grond van verkeerd weergegeven of achtergehouden feiten en valse verklaringen die doorslaggevend waren bij zijn erkenning.

Op 25.10.2023 heeft dhr. A.(...) A.(...) bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) een schorsend beroep ingediend tegen bovenstaande beslissing van het CGVS. De RvV heeft op 26.02.2024 de intrekking

van zijn vluchtelingenstatus in toepassing van artikel 55/3/1 § 2, 2° Vw. in beroep bevestigd. In het arrest van de RvV staat het volgende: "In acht genomen wat voorafgaat, kan niet anders dan besloten worden dat verzoekers vluchtelingenstatus destijds werd toegekend op grond van verkeerd weergegeven en achtergehouden feiten en achtergehouden documenten inzake zijn nationaliteit wat een element was dat doorslaggevend is geweest voor zijn erkenning als vluchteling. Uit voorgaande bevindingen blijkt dat verzoeker over de Turkse nationaliteit beschikt. De commissaris-generaal heeft, rekening houdend met het feit dat verzoeker niet is ingegaan op zijn bijkomend verhoor, hiervoor geen geldige reden heeft gegeven en evenmin schriftelijk de redenen voor het behoud van zijn status heeft meegedeeld, op goede grond vastgesteld dat er geen overtuigende elementen aanwezig zijn tot behoud van de vluchtelingenstatus (arrest RvV, p. 8-9)."

Derhalve is de intrekking van de betrokkene zijn vluchtelingenstatus in toepassing van artikel 55/3/1 § 2, 2° Vw. Definitief geworden en werd op 11.04.2024 zijn verblijfsrecht eveneens beëindigd in toepassing van artikel 11 § 3 tweede lid Vw. en hem een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd overeenkomstig van artikel 7 eerste lid, 1° en 13° Vw (bijlage 13octies).

Het op 08.05.2024 aangetekende beroep tegen zijn bijlage 13octies (dd. 11.04.2024) heeft geen schorsende werking. De omstandigheid dat de repatriëring naar zijn land van herkomst wordt uitgevoerd, belet dhr. A.(...) A.(...) niet zijn verdediging in hangende procedures voor de RvV te laten waarnemen door een advocaat van zijn keuze, vermist op hem niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Zijn advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaastigen.

Dhr. A.(...) A.(...) verklaart in zijn hoorrecht dd. 03.07.2024 dat behoudens zijn zonen (Ah.(...), T.(...) en B.(...)), al zijn overige familieleden in Turkije zouden verblijven. Vooreerst wensen we erop te wijzen dat de betrokkene aldus een sociaal netwerk bezit waarop hij na zijn repatriëring naar Turkije kan terugvallen teneinde zich daar te re-integreren. Daarnaast werden zijn zonen Ah.(...) en B.(...) evenzeer geïntercepteerd door PZ RIHO en worden zij tezamen met de betrokkene overgebracht naar het gesloten centrum te Brugge. Daar hun vluchtelingenstatuut evenzeer werd ingetrokken toen aan het licht kwam dat zij over de Turkse nationaliteit zouden beschikken in plaats van de Syrische nationaliteit. De betrokkenen zullen aldus niet gescheiden wordt van elkaar waardoor er geen schending van artikel 8 EVRM kan worden aangetoond aangaande zijn relatie met zijn zonen B.(...) en Ah.(...).

Betreffende zijn relatie met zijn zoon T.(...) dient te worden opgemerkt dat uit de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat hoewel de familierelatie tussen partners, maar ook tussen ouders en minderjarige kinderen, wordt aangenomen, dit niet het geval is in de relatie tussen ouders en volwassen kinderen of tussen meerderjarige broers en zussen. In *EZZOUHDI c. Frankrijk* (13 februari 2001), heeft het Europese Hof voor de Rechten van de Mens eraan herinnert dat "de betrekkingen tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs zullen profiteren van de bescherming van artikel 8 zonder dat er sprake is van aanvullende elementen van afhankelijkheid, andere dan normale emotionele banden". De betrokkene toont echter geen dergelijke aanvullende elementen van afhankelijkheid aan. Met als gevolg dat er geen schending van artikel 8 EVRM wordt aangekaart.

Verder verklaart dhr. A.(...) A.(...) dat hij niet zou kunnen terugkeren naar Turkije omdat Turkije een slecht land is en ze op zoek zijn naar een betere en veiligere plaats. De betrokkene laat evenwel na om specifieke voorbeelden aan te halen teneinde zijn verklaring dat het in Turkije onveilig is en dat het een slecht land zou zijn te bewijzen. Doch kan het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM niet volstaan. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoont. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Turkije een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Voorts haalt de betrokkene aan dat hij problemen zou hebben met zijn bloeddruk en diabetes, alsook dat hij 2 operaties onderging in België aan zijn lever en/of nieren. Hij laat evenwel na om hiervan bewijzen voor te leggen. Bovendien zitten er in zijn administratief dossier evenmin medische documenten noch een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, waaruit zou blijken dat hij aan een ziekte of aandoening lijdt die hem niet in staat stelt om terug te keren naar Turkije.

Artikel 3 EVRM waarborgt evenwel niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt om bovenstaande redenen aldus niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- ☐ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggrijping valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Dhr. A.(...) A.(...) werd op 18.11.2022 erkend als vluchteling onder volgende identiteit: A.(...) A.(...) M.(...) geboren op (...) van Syrische nationaliteit. Doch kwam op basis van een kopie van een Turks paspoort aan het licht dat hij over de Turkse nationaliteit zou beschikken in plaats van de Syrische nationaliteit op grond waarvan hij zijn erkenningsstatuut ontving.

Vanwege deze vermoedens van fraude in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming, werd dhr. A.(...) A.(...) op 13.06.2023 uitgenodigd door het CGVS voor een persoonlijk gehoor. De betrokkene heeft echter zijn medewerking niet verleend bij dit heronderzoek van zijn internationale beschermingsstatus. Met als gevolg dat het CGVS op 05.09.2023 besloot om dhr. A.(...) A.(...) zijn vluchtelingenstatus in te trekken in toepassing van van artikel 55/3/1 § 2, 2° van de wet van 15 december

1980 (hierna: Vw.), een beslissing waarvan dhr. A.(...) A.(...) op 26.09.2023 in kennis werd gesteld. Het CGVS stelde in deze beslissing dat de betrokkene in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming essentiële informatie had achtergehouden, namelijk zijn Turkse nationaliteit, en dat hij doelbewust de Belgische asieldiensten heeft misleid door onder meer te verklaren dat hij de Syrische nationaliteit zou bezitten. Derhalve heeft het CGVS zijn vluchtelingenstatus in toepassing van artikel 55/3/1 § 2, 2° Vw. ingetrokken, aangezien deze status hem werd toegekend op grond van verkeerd weergegeven of achtergehouden feiten en valse verklaringen die doorslaggevend waren bij zijn erkenning.

Op 25.10.2023 heeft dhr. A.(...) A.(...) bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) een schorsend beroep ingediend tegen bovenstaande beslissing van het CGVS. De RvV heeft op 26.02.2024 de intrekking van zijn vluchtelingenstatus in toepassing van artikel 55/3/1 § 2, 2° Vw. in beroep bevestigd. In het arrest van de RvV staat het volgende: "In acht genomen wat voorafgaat, kan niet anders dan besloten worden dat verzoekers vluchtelingenstatus destijds werd toegekend op grond van verkeerd weergegeven en achtergehouden feiten en achtergehouden documenten inzake zijn nationaliteit wat een element was dat doorslaggevend is geweest voor zijn erkenning als vluchteling. Uit voorgaande bevindingen blijkt dat verzoeker over de Turkse nationaliteit beschikt. De commissaris-generaal heeft, rekening houdend met het feit dat verzoeker niet is ingegaan op zijn bijkomend verhoor, hiervoor geen geldige reden heeft gegeven en evenmin schriftelijk de redenen voor het behoud van zijn status heeft meegedeeld, op goede grond vastgesteld dat er geen overtuigende elementen aanwezig zijn tot behoud van de vluchtelingenstatus (arrest RvV, p. 8-9)."

Derhalve is de intrekking van de betrokkene zijn vluchtelingenstatus in toepassing van artikel 55/3/1 § 2, 2° Vw. Definitief geworden en werd op 11.04.2024 zijn verblijfsrecht eveneens beëindigd in toepassing van artikel 11 § 3 tweede lid Vw. en hem een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd overeenkomstig van artikel 7 eerste lid, 1° en 13° Vw (bijlage 13octies).

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 08.04.2024 dat hem op 11.04.2024 betekend werd per aangetekende zending. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing. Het op 08.05.2024 aangetekende beroep tegen zijn bijlage 13octies heeft tevens geen schorsende werking. De omstandigheid dat de repatriëring naar zijn land van herkomst wordt uitgevoerd, belet dhr. A.(...) A.(...) niet zijn verdediging in hangende procedures voor de RvV te laten waarnemen door een advocaat van zijn keuze, vermist op hem niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Zijn advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaarstigen.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggrijping valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Dhr. A.(...) A.(...) werd op 18.11.2022 erkend als vluchteling onder volgende identiteit: A.(...) A.(...) M.(...) geboren op 15.04.1964 van Syrische nationaliteit. Doch kwam op basis van een kopie van een Turks paspoort aan het licht dat hij over de Turkse nationaliteit zou beschikken in plaats van de Syrische nationaliteit op grond waarvan hij zijn erkenningsstatuut ontving.

Vanwege deze vermoedens van fraude in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming, werd dhr. A.(...) A.(...) op 13.06.2023 uitgenodigd door het CGVS voor een persoonlijk gehoor. De betrokkene heeft echter zijn medewerking niet verleend bij dit heronderzoek van zijn internationale beschermingsstatus. Met als gevolg dat het CGVS op 05.09.2023 besloot om dhr. A.(...) A.(...) zijn vluchtelingenstatus in te trekken in toepassing van van artikel 55/3/1 § 2, 2° van de wet van 15 december

1980 (hierna: Vw.), een beslissing waarvan dhr. A.(...) A.(...) op 26.09.2023 in kennis werd gesteld. Het CGVS stelde in deze beslissing dat de betrokkene in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming essentiële informatie had achtergehouden, namelijk zijn Turkse nationaliteit, en dat hij doelbewust de Belgische asieldiensten heeft misleid door onder meer te verklaren dat hij de Syrische nationaliteit zou bezitten. Derhalve heeft het CGVS zijn vluchtelingenstatus in toepassing van artikel 55/3/1 § 2, 2° Vw. ingetrokken, aangezien deze status hem werd toegekend op grond van verkeerd weergegeven of achtergehouden feiten en valse verklaringen die doorslaggevend waren bij zijn erkenning.

Op 25.10.2023 heeft dhr. A.(...) A.(...) bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) een schorsend beroep ingediend tegen bovenstaande beslissing van het CGVS. De RvV heeft op 26.02.2024 de intrekking van zijn vluchtelingenstatus in toepassing van artikel 55/3/1 § 2, 2° Vw. in beroep bevestigd. In het arrest van de RvV staat het volgende: "In acht genomen wat voorafgaat, kan niet anders dan besloten worden dat verzoekers vluchtelingenstatus destijds werd toegekend op grond van verkeerd weergegeven en achtergehouden feiten en achtergehouden documenten inzake zijn nationaliteit wat een element was dat doorslaggevend is geweest voor zijn erkenning als vluchteling. Uit voorgaande bevindingen blijkt dat verzoeker over de Turkse nationaliteit beschikt. De commissaris-generaal heeft, rekening houdend met het feit dat verzoeker niet is ingegaan op zijn bijkomend verhoor, hiervoor geen geldige reden heeft gegeven en evenmin schriftelijk de redenen voor het behoud van zijn status heeft meegedeeld, op goede grond vastgesteld dat er geen overtuigende elementen aanwezig zijn tot behoud van de vluchtelingenstatus (arrest RVV, p. 8-9)."

Derhalve is de intrekking van de betrokkene zijn vluchtelingenstatus in toepassing van artikel 55/3/1 § 2, 2° Vw. Definitief geworden en werd op 11.04.2024 zijn verblijfsrecht eveneens beëindigd in toepassing van artikel 11 § 3 tweede lid Vw. en hem een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd overeenkomstig van artikel 7 eerste lid, 1° en 13° Vw (bijlage 13octies).

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 08.04.2024 dat hem op 11.04.2024 betekend werd per aangetekende zending. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing. Het op 08.05.2024 aangetekende beroep tegen zijn bijlage 13octies heeft tevens geen schorsende werking. De omstandigheid dat de repatriëring naar zijn land van herkomst wordt uitgevoerd, belet dhr. A.(...) A.(...) niet zijn verdediging in hangende procedures voor de RvV te laten waarnemen door een advocaat van zijn keuze, vermist op hem niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Zijn advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaastigen.

Verder verklaart dhr. A.(...) A.(...) dat hij niet zou kunnen terugkeren naar Turkije omdat Turkije een slecht land is en ze op zoek zijn naar een betere en veiligere plaats. De betrokkene laat evenwel na om specifieke voorbeelden aan te halen teneinde zijn verklaring dat het in Turkije onveilig is en dat het een slecht land zou zijn te bewijzen. Doch kan het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM niet volstaan. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Turkije een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of straffingen.

Voorts haalt de betrokkene aan dat hij problemen zou hebben met zijn bloeddruk en diabetes, alsook dat hij 2 operaties onderging in België aan zijn lever en/of nieren. Hij laat evenwel na om hiervan bewijzen voor te leggen. Bovendien zitten er in zijn administratief dossier evenmin medische documenten noch een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, waaruit zou blijken dat hij aan een ziekte of aandoening lijdt die hem niet in staat stelt om terug te keren naar Turkije.

Artikel 3 EVRM waarborgt evenwel niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggrijping valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Dhr. A.(...) A.(...) werd op 18.11.2022 erkend als vluchteling onder volgende identiteit: A.(...) A.(...) M.(...) geboren op 15.04.1964 van Syrische nationaliteit. Doch kwam op basis van een kopie van een Turks

paspoort aan het licht dat hij over de Turkse nationaliteit zou beschikken in plaats van de Syrische nationaliteit op grond waarvan hij zijn erkenningsstatuut ontving.

Vanwege deze vermoedens van fraude in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming, werd dhr. A.(...) A.(...) op 13.06.2023 uitgenodigd door het CGVS voor een persoonlijk gehoor. De betrokkene heeft echter zijn medewerking niet verleend bij dit heronderzoek van zijn internationale beschermingsstatus. Met als gevolg dat het CGVS op 05.09.2023 besloot om dhr. A.(...) A.(...) zijn vluchtelingenstatus in te trekken in toepassing van van artikel 55/3/1 § 2, 2° van de wet van 15 december

1980 (hierna: Vw.), een beslissing waarvan dhr. A.(...) A.(...) op 26.09.2023 in kennis werd gesteld. Het CGVS stelde in deze beslissing dat de betrokkene in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming essentiële informatie had A.(...) A.(...) achtergehouden, namelijk zijn Turkse nationaliteit, en dat hij doelbewust de Belgische asieldiensten heeft misleid door onder meer te verklaren dat hij de Syrische nationaliteit zou bezitten. Derhalve heeft het CGVS zijn vluchtelingenstatus in toepassing van artikel 55/3/1 § 2, 2° Vw. ingetrokken, aangezien deze status hem werd toegekend op grond van verkeerd weergegeven of achtergehouden feiten en valse verklaringen die doorslaggevend waren bij zijn erkenning.

Op 25.10.2023 heeft dhr. A.(...) A.(...) bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) een schorsend beroep ingediend tegen bovenstaande beslissing van het CGVS. De RvV heeft op 26.02.2024 de intrekking van zijn vluchtelingenstatus in toepassing van artikel 55/3/1 § 2, 2° Vw. in beroep bevestigd. In het arrest van de RvV staat het volgende: "In acht genomen wat voorafgaat, kan niet anders dan besloten worden dat verzoekers vluchtelingenstatus destijds werd toegekend op grond van verkeerd weergegeven en achtergehouden feiten en achtergehouden documenten inzake zijn nationaliteit wat een element was dat doorslaggevend is geweest voor zijn erkenning als vluchteling. Uit voorgaande bevindingen blijkt dat verzoeker over de Turkse nationaliteit beschikt. De commissaris-generaal heeft, rekening houdend met het feit dat verzoeker niet is ingegaan op zijn bijkomend verhoor, hiervoor geen geldige reden heeft gegeven en evenmin schriftelijk de redenen voor het behoud van zijn status heeft meegedeeld, op goede grond vastgesteld dat er geen overtuigende elementen aanwezig zijn tot behoud van de vluchtelingenstatus (arrest RVV, p. 8-9)."

Derhalve is de intrekking van de betrokkene zijn vluchtelingenstatus in toepassing van artikel 55/3/1 § 2, 2° Vw. Definitief geworden en werd op 11.04.2024 zijn verblijfsrecht eveneens beëindigd in toepassing van artikel 11 § 3 tweede lid Vw. en hem een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd overeenkomstig van artikel 7 eerste lid, 1° en 13° Vw (bijlage 13octies).

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 08.04.2024 dat hem op 11.04.2024 betekend werd per aangetekende zending. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing. Het op 08.05.2024 aangetekende beroep tegen zijn bijlage 13octies heeft tevens geen schorsende werking. De omstandigheid dat de repatriëring naar zijn land van herkomst wordt uitgevoerd, belet dhr. A.(...) A.(...) niet zijn verdediging in hangende procedures voor de RvV te laten waarnemen door een advocaat van zijn keuze, vermist op hem niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Zijn advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaastigen.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op moment van zijn arrestatie is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, M. E.(...), Attaché, gemachtigde Voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de Korpschef van PZ RIHIO en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Brugge, de betrokkene, A.(...) A.(...) M.(...), op te sluiten in de lokalen van het centrum te Brugge vanaf 04.07.2024.

(...)"

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De bestreden beslissing houdt een maatregel van vrijheidsberoving in, zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Dit wetsartikel luidt als volgt:

"De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen."

2.2. Voor zover de verzoekende partij zich met haar vordering richt tegen de beslissing tot vasthouding, staat op grond van artikel 71, eerste lid, van de vreemdelingenwet enkel een beroep open bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van haar verblijfplaats.

De vordering is niet ontvankelijk in zoverre zij gericht zou zijn tegen de beslissing tot vrijheidsberoving bij gebrek aan rechtsmacht.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RVV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid, van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid het volgende aan:

“OVERWEGENDE dat verzoeker in deze zaak van zijn vrijheid is beroofd.

DAT verzoeker derhalve enerzijds is onderworpen aan een bevel om het land te verlaten met het oog op zijn verwijdering en anderzijds aan een inreisverbod.

DAT hij in een gesloten centrum is geplaatst om ervoor te zorgen dat verwijdering naar TURKIJE mogelijk is.

DAT er een reëel risico bestaat dat hij naar TURKIJE zal worden teruggestuurd.

DAT derhalve, gelet op de bijzondere omstandigheden van het geval, vaststaat dat de opschorting van de tenuitvoerlegging volgens de gewone opschortingsprocedure te laat zal komen en niet doeltreffend zal zijn.

DAT derhalve is vastgesteld dat er sprake is van dringende spoed.”

3.2.2. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 4 juli 2024 werd overgebracht naar het gesloten centrum te Brugge met het oog op zijn terugleiding naar de grens, die weliswaar voorlopig nog niet in het vooruitzicht werd gesteld. Het is echter aannemelijk dat een gewone schorsingsprocedure niet zou kunnen worden afgerond alvorens de gedwongen tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing heeft plaatsgevonden.

3.2.3. De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid niet in haar nota met opmerkingen.

Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 6 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 9 en 13 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: richtlijn 2008/115/EG), van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 7, 39/79, 62 en 74/14 van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker stelt hierbij het volgende:

“1. Schending van de artikelen 6 en 13 van het EVRM, de artikelen 9 en 13 van richtlijn 2008/115 en artikel 39/79 van de wet van 15.12.1980

OVERWEGENDE dat tegen verzoeker en zijn zonen een bevel is uitgevaardigd om het land te verlaten met het oog op uitzetting.

DAT dit besluit tot gevolg heeft dat verzoeker en zijn zonen worden uitgezet naar een land waarvan zij geen onderdaan zijn.

DAT verzoeker in feite steeds heeft verklaard dat de Turkse identiteitsdocumenten die naar het CGVS waren gezonden, vervalsingen waren en dat hij enkel de Syrische nationaliteit had.

DAT hij in dit verband in zijn beroep bij de RvV, in zijn aanvullende nota en in zijn beroep bij de Raad van Staat heeft aangevoerd dat :

- Een dubbele nationaliteit leek niet mogelijk volgens de Turkse of de Syrische wet;
- Hij leek niet te voldoen aan de voorwaarden voor het verkrijgen van de Turkse nationaliteit terwijl hij in Turkije was;
- Van T.(...), die in 2016 aankwam, werd zijn Syrische nationaliteit niet in twijfel getrokken, ondanks een soortgelijke achtergrond als die van zijn vader en zijn broers Ah.(...) en B.(...). Ook van Bas.(...), die tegelijk met zijn vader en broers aankwam en een vergelijkbare achtergrond had, werd de Syrische nationaliteit niet in twijfel getrokken;
- De foto's van de verstrekte paspoorten zouden er redelijkerwijs op kunnen wijzen dat het valse identiteitsdocumenten waren.

DAT deze zaak nog steeds onderworpen is aan afkeuring door de Raad van State.

Dat een eerste bevel om het land te verlaten aan verzoeker en zijn zonen werd betekend en het voorwerp uitmaakt van een beroep dat nog steeds hangende is voor uw Raad.

DAT de uitzetting van verzoeker en zijn zonen naar TURKIJE, een land waarvan zij noch de nationaliteit bezitten noch in het bezit zijn van een verblijfsvergunning, tot gevolg zou hebben dat hun de mogelijkheid wordt ontnomen om hun beroep op een eerlijke manier te laten behandelen.

DAT het feit dat verzoeker en zijn zonen zijn uitgezet naar "hun land van herkomst" tot gevolg zou hebben dat zowel het administratief beroep in cassatie als het beroep tot schorsing en nietigverklaring van de beslissing tot beëindiging van hun verblijf en het bevel om het land te verlaten, nutteloos zouden worden.

DAT de opmerking van de wederpartij dat het voor verzoeker mogelijk is om de procedure tot nietigverklaring van het besluit tot beëindiging van zijn verblijf en vergezeld van een bevel om het grondgebied te verlaten, voort te zetten, irrelevant is. Indien het bevel wordt uitgevoerd, zou het beroep immers aan belang inboeten.

DAT het bovendien verbazing wekt dat in de bestreden beschikking niet wordt vermeld dat verzoeker en zijn zonen beroep hebben ingesteld bij de Raad van Staat tegen de beslissing om hun vluchtelingenstatus in te trekken.

DAT echter ook in dit geval het beroep elk belang zou verliezen, aangezien verzoeker zou worden teruggestuurd naar zijn vermeende land van herkomst, terwijl hij met zijn beroep wil aantonen dat hij niet naar dat land kan worden teruggestuurd en dat hij de erkenning van zijn vluchtelingenstatus blijft rechtvaardigen.

DAT er ook aan herinnerd moet worden dat artikel 39/79, §1 van de wet van 15.12.1980 duidelijk bepaalt dat tijdens de periode van onderzoek van een ingesteld beroep tegen een beslissing bedoeld in het tweede lid van dat artikel, geen enkel bevel tot gedwongen verwijdering ten uitvoer kan worden gelegd.

DAT verzoeker in casu een beroep tot opschorting en nietigverklaring heeft ingesteld tegen een beslissing tot beëindiging van zijn verblijf vergezeld van een bevel om het grondgebied te verlaten, een beslissing die uitdrukkelijk wordt bedoeld in artikel 39/79, §1, tweede lid, 2° van de wet van 15.12.1980.

DAT verzoeker en zijn zonen dus niet gedwongen kunnen worden uitgezet zolang dit beroep niet is behandeld.

DAT dit nog wordt versterkt door het vereiste van de artikelen 9 en 13 van richtlijn 2008/115/EG van 16.12.2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: "richtlijn 2008/115").

DAT, zoals in de bestreden beschikking impliciet wordt opgemerkt, de richtlijn slechts gedeeltelijk is omgezet, aangezien daarin wordt bepaald dat "het door de asielzoeker ingestelde beroep tegen het bevel om het grondgebied te verlaten geen schorsende werking heeft".

DAT deze artikelen van richtlijn 2008/115 bedoeld zijn om de rechten van de verdediging en het recht op een eerlijk proces te beschermen.

DAT in dit verband moet worden gewezen op de leer van het HvJEU in zijn arrest Marks & Spencer:

« Un État membre demeure tenu d'assurer effectivement la pleine application de la directive même après l'adoption de ces mesures. Dès lors, les particuliers sont fondés à invoquer devant le juge national, à l'encontre de l'État [...] c'est-à-dire non seulement en cas d'absence de transposition ou de transposition incorrecte de cette directive, mais aussi dans le cas où les mesures nationales qui transposent correctement ladite directive ne sont pas appliquées de manière à atteindre le résultat qu'elle vise. » (HvJEU, arrest Marks & Spencer plc c. Commissioners of Customs & Excise van 11.07.2002, C-62/00, §27)

DAT het derhalve legitiem is voor zowel verzoeker als zijn zonen om te wijzen op het gebrek aan schorsende werking van het ingestelde beroep.

DAT bijgevolg de voortzetting van de uitzetting van verzoeker en zijn zonen ook in strijd zou zijn met de bepalingen van de artikelen 6 en 13 EVRM, waarin het recht op een eerlijke en billijke behandeling van zijn zaak is neergelegd.

DAT dit uiteraard ondenkbaar is.

DAT dit niet mogelijk zou zijn zonder voorbij te gaan aan het recht op een eerlijk proces en het recht op een tweede hoorzitting.

DAT, hoewel de vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens terughoudend is om artikel 6 van het Verdrag toe te passen op verzoeken van vreemdelingen in verband met hun verblijf, het begrip "burgerrecht" in dat artikel niet het recht impliceert om een verblijfsrecht te verkrijgen (aangezien artikel 13 van het EVRM op zichzelf niet bestaat, geldt hetzelfde voor dit artikel).

DAT het in het onderhavige geval niet gaat om het verkrijgen van een verblijfsrecht, maar veeleer om het voorkomen van uitzetting, waardoor hij niet vrij zou kunnen leven van de angsten die hij aanvoert ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming.

DAT indien Uw Raad van oordeel was dat er geen gronden waren voor toepassing van artikel 6 EVRM, moest worden gezegd dat er ten minste gronden waren voor toepassing van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: "het Handvest"), waarin ook de uit de artikelen 6 en 13 EVRM voortvloeiende beginselen worden toegepast.

DAT artikel 51 van het Handvest de toepasselijkheid van de andere bepalingen van het Handvest onderwerpt aan het Europees recht en aan het subsidiariteitsbeginsel.

DAT in casu het recht op een doeltreffende voorziening in rechte als zodanig niet bestaat in het Belgische recht. Bijgevolg is de verwijzing naar het Europees recht logisch en noodzakelijk. Het subsidiariteitsbeginsel wordt dus gerespecteerd.

DAT de uitzettingsmaatregelen bovendien zijn voorzien in artikel 7 van de wet van 15.12.1980 en voortvloeien uit de omzetting van artikel 6, §1 van richtlijn 2008/115.

DAT dit artikel in de Wet werd ingevoegd bij de Wet van 19.01.2012.

DAT artikel 2 van deze laatste wet bepaalt dat:

« Deze wet voorziet in de gedeeltelijke omzetting van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven en van de artikelen 23, § 4, c), i), 30 en 31 van de Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus. »

DAT dit dus moet worden gezien als een toepassing van zowel Belgisch als Europees recht.

DAT de zaak bijgevolg binnen de werkingssfeer van het Handvest valt krachtens artikel 51.

DAT bijgevolg de waarborgen inzake het recht op een doeltreffende voorziening in rechte voorzien door artikel 47 van het Handvest, dat de beginselen en waarborgen van de artikelen 6 en 13 van het EVRM uiteenzet, moeten worden toegepast.

DAT derhalve moet worden vastgesteld dat de uitvoering van het verwijderingsbesluit tot gevolg zou hebben dat dit grondrecht wordt geschonden.

2. Schending van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en van de beginselen van behoorlijk bestuur en zorgvuldigheid

OVERWEGENDE dat de motivering van het bestreden besluit vragen doet rijzen inzake de formele motivering met betrekking tot de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29.07.1991, artikel 62 van de wet van 15.12.1980 en de beginselen van behoorlijk bestuur en grondigheid.

DAT, in dit opzicht, we eerst en vooral nota nemen van de verwijzing naar artikel 74/14, §3 in die zin dat het volledig irrelevant is.

DAT, wat het onderduikrisico betreft waarnaar in 1° wordt verwezen, de beslissing enkel stelt dat "er een risico op onderduiken bestaat", maar haar standpunt op geen enkele manier onderbouwt.

DAT de verwijzing naar deze bepaling derhalve volledig irrelevant is.

DAT verzoeker en zijn zonen, zoals zij herhaaldelijk hebben verklaard, niet de bedoeling hadden om de Belgische autoriteiten te misleiden toen zij hun internationale aanvraag indienden.

DAT zij herhaaldelijk hebben verklaard dat zij niet de Turkse nationaliteit hadden en dat de overgelegde identiteitsdocumenten vervalsingen waren.

DAT verschillende indicatoren op deze documenten dit redelijkerwijs konden doen geloven.

DAT verzoeker verwijst naar de ontwikkelingen dienaangaande in zijn beroep bij Uw Raad en bij de Raad van State, die bij dit beroepschrift zijn gevoegd.

DAT bijgevolg het gebruik van valse informatie zoals uiteengezet in 2° niet kan worden tegengeworpen aan verzoeker en zijn zonen, terwijl zij te goeder trouw hun Syrische nationaliteit hebben vastgesteld bij het CGVS.

DAT de loutere indiening van een beroep, dat schorsende werking zou moeten hebben (in tegenstelling tot wat de tegenpartij beweert), het niet mogelijk maakt om vast te stellen dat de verzoeker en zijn zonen "kenbaar hebben gemaakt dat zij niet wensten te voldoen aan het uitwijzingsbevel".

DAT nogmaals de vermelding van het feit dat het mogelijk is om vertegenwoordigd te worden om de nietigverklaring van een bevel om het land te verlaten na deportatie te verkrijgen, irrelevant is wegens het verlies van belang bij dit beroep.

DAT de verwijzing naar deze omstandigheid in 4° totaal onrechtmatig is.

DAT bijgevolg moet worden vastgesteld dat de verwijzing naar artikel 74/14, §3 nooit mogelijk had mogen zijn in het geval van verzoeker en zijn zonen.

DAT dezelfde opmerkingen kunnen worden gemaakt met betrekking tot de verwijzing naar artikel 7, §2 van de wet van 15.12.1980, aangezien de redenen die worden aangehaald om verzoeker en zijn zonen terug naar de grens te brengen identiek zijn.

DAT eveneens dient te worden opgemerkt dat in het besluit geen melding wordt gemaakt van het administratief beroep dat verzoeker en zijn zonen hebben ingesteld.

DAT dit echter een doorslaggevend element is bij het bepalen van de gevolgen die een besluit tot uitzetting zou kunnen hebben voor de situatie van verzoeker en zijn zonen in BELGIË (net als het instellen van beroep tegen het besluit om hun verblijf te beëindigen en het bevel om het land te verlaten).

DAT uit de beschikking dus niet blijkt hoe bij de vaststelling van de in het onderhavige beroep bestreden beschikking het evenredigheidsbeginsel in acht is genomen.

DAT uit de bestreden beschikking in feite niet blijkt dat de wederpartij een belangenafweging heeft gemaakt.

DAT wordt verwezen naar de talrijke bezwaren die in de onderhavige hogere voorziening zijn aangevoerd en waaruit blijkt dat een relevante, passende en begrijpelijke motivering voor verzoeker en zijn zonen ontbreekt.

DAT, gelet op de opmerkingen in het onderhavige beroep, moet worden vastgesteld dat de motivering van het bestreden besluit derhalve ontoereikend is.

DAT evenwel dat volgens vaste rechtspraak de formele motiveringsplicht van het administratieve overheid de adreassaats van het besluit in staat moet stellen om de gronden waarop het is gebaseerd te kennen, door de redenering van de opsteller ervan duidelijk en ondubbelzinnig weer te geven, zodat de betrokkene in voorkomend geval in het kader van een beroep kan opkomen en de bevoegde rechter zijn toezicht ter zake kan uitoefenen.

DAT de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat de administratie de administratieve beslissingen die zij voornemens is te nemen, zorgvuldig voorbereidt en met name de verplichting inhoudt om een bijzonder en volledig onderzoek van de zaak te verrichten. De Raad van State heeft in dit verband reeds aangegeven dat :

« Lorsque l'Autorité dispose d'un pouvoir d'appréciation, elle est tenue de l'exercer, ce qui lui impose, notamment de procéder à un examen particulier complet ; (...)

Si un tel pouvoir lui est reconnu, c'est précisément qu'il est attendu de cette dernière qu'elle prenne en considération les circonstances propres à chaque espèce (...) » (RvS, 30.01.2003, arrest nr.115.290)

DAT de wederpartij de feiten zorgvuldig moet onderzoeken om zijn beslissing met kennis van zaken te kunnen nemen (RvS, 21.12.2011, arrest nr. 216.987), hetgeen hier duidelijk niet het geval is.

DAT tevens dient te worden opgemerkt, incidenteel en gelet op het feit dat dit accessoir is aan het bevel om het land te verlaten met het oog op uitzetting, dat de motivering van het inreisverbod van vier jaar, voor zover deze uitsluitend verwijst naar de motivering van het aan verzoeker meegedeelde besluit tot uitzetting, eveneens in strijd is met de bepalingen en beginselen van het middel.

DAT er bijgevolg redenen zijn om de conformiteit van het inreisverbod met de arresten nr. 223.713 en 239.994 van de Raad van Staat (RvS, 28.11.2017, arrest Rosenoër, nr. 239.994 en RvS, 04.06.2013, arrest Braginsky, nr. 223.713) in twijfel te trekken.

DAT deze bepalen dat een motivering van een handeling kan worden gegeven door verwijzing naar een andere handeling indien, en enkel indien, de handeling waarnaar wordt verwezen zelf voldoet aan de motiveringsvereisten van de wet van 29.07.1991.

DAT dit in casu, en volgens de redenering in het onderhavige beroep, niet het geval lijkt te zijn.

DAT bijgevolg, gelet op al deze elementen, de bestreden beschikking nietig moet worden verklaard voor zover er een bewezen en ernstig gevaar van schending van de in het middel aangehaalde bepalingen bestaat.”

Als bijlagen bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker de stukken die betrekking hebben op zijn procedures inzake internationale bescherming en verblijf, de intrekking van de vluchtelingenstatus en de hangende cassatievoorziening bij de Raad van State (Verzoekschrift, bijlagen 2-21).

3.3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

3.3.3. De artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en bij uitbreiding artikel 62, §2 van de vreemdelingenwet, hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op “afdoende” wijze. Het

afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze daadkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

De Raad stelt vast dat verzoeker de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden verwijderingsmaatregel kent nu hij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

3.3.4. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verwerende partij in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

3.3.5. Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13septies) vermeldt uitdrukkelijk het door verzoeker geschonden geachte artikel 7 van de vreemdelingenwet als zijn juridische grondslag, meer in het bijzonder artikel 7, eerste lid, 1° en 13° van de vreemdelingenwet. Voormelde wetsbepalingen luiden als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in (...) 1°, (...) bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(...)

13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.”

Verzoeker betwist in zijn middel nergens als dusdanig de pertinente vaststelling dat hij *“niet in het bezit (is) van een geldig paspoort en niet van een geldig visum noch verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie”*. Deze vaststelling verplicht de gemachtigde van de staatssecretaris in beginsel om aan verzoeker in toepassing van de hierboven geciteerde wetsbepaling een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren. Verzoeker betwist evenmin het gegeven dat hij het voorwerp uitmaakt van een beslissing tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13octies). In zijn middel betoogt verzoeker evenwel in essentie dat de wettigheid van de beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus en van de beslissing waarmee zijn verblijfsrecht werd beëindigd nog niet definitief vaststaat. Volgens verzoeker werden tegen deze beslissingen beroepen ingesteld met schorsende werking waardoor hij thans niet van het grondgebied kan worden verwijderd.

3.3.6. Verzoeker acht de artikelen 6 en 13 van het EVRM en artikel 47 van het Handvest geschonden. Deze verdragsartikelen hebben betrekking op het recht op een eerlijk proces en het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel. Daargelaten de vraag naar de toepasselijkheid van artikel 6 van het EVRM in het asiel- en migratiecontentieux, dient te worden vastgesteld dat de schending van artikel 13 van het EVRM niet dienstig wordt aangevoerd omdat dit vereist dat simultaan een inbreuk op een ander grondrecht uit het EVRM te berde wordt gebracht, waar verzoeker in gebreke blijft.

Hoewel dit geen uitstaans heeft met de wettigheid van de bestreden rechtshandeling, staat niet ter discussie dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de bestreden verwijderingsmaatregel uitvoering gaf aan het Unierecht, meer specifiek aan de richtlijn 2008/115/EG, waardoor het recht op een doeltreffende voorziening in rechte uit artikel 47 van het Handvest moet worden gewaarborgd. Uit wat volgt zal blijken dat verzoeker wel degelijk een daadwerkelijk rechtsmiddel kon aanwenden tegen de voor hem nadelige beslissingen.

3.3.7. Verzoeker voert in zijn middel de schending aan van de artikelen 9 en 13 van de richtlijn 2008/115/EG. Deze artikelen uit de richtlijn hebben enerzijds te maken met het uitstel van de verwijdering en anderzijds met de rechtsmiddelen tegen een terugkeerbesluit, maar hij toont niet *in concreto* aan dat deze bepalingen niet op een deugdelijke wijze in de Belgische wetgeving zouden zijn omgezet (zie: artikel 74/17 van de vreemdelingenwet). Bovendien heeft verzoeker geen belang bij deze kritiek vermits hij niet aantoonde dat hij destijds gebruik zou hebben gemaakt van de mogelijkheid om een uitstel van vertrek te vragen die wordt geboden door artikel 74/14, §1, derde tot vijfde lid van de vreemdelingenwet. Zoals hieronder zal

blijken, toont verzoeker ook niet aan dat hij verstoken zou zijn gebleven van een (daadwerkelijk) rechtsmiddel naar aanleiding van de verwijderingsmaatregel die het voorwerp is van onderhavige vordering.

3.3.8. In zoverre verzoeker in zijn middel ingaat op de overwegingen betreffende zijn Turkse nationaliteit, die aan de basis lagen van de beslissing van de commissaris-generaal tot intrekking van de vluchtelingenstatus van 5 september 2023 (zie punt 1.4), dient te worden aangestipt dat de wettigheid van deze beslissing thans niet langer ter discussie kan worden gesteld. Het schorsende beroep in volle rechtsmacht tegen deze beslissing gaf immers aanleiding tot een arrest van de Raad van 26 februari 2024 waarbij de vluchtelingenstatus werd ingetrokken overeenkomstig artikel 55/3/1, §2 van de vreemdelingenwet en de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd (*Ibid.*). Van de voorziening in cassatie, die verzoeker tegen dit intrekkingarrest heeft ingeleid bij de Raad van State, gaat geen schorsende werking uit ten aanzien van de thans voorliggende verwijderingsmaatregel (*cf.* RvS 31 maart 2020, nr. 247.351). Verzoeker somt in zijn middel weliswaar een aantal punten van kritiek op tegen de intrekkingbeslissing van de commissaris-generaal en beweert dat de Turkse paspoorten vervalsingen zijn, maar verliest kennelijk uit het oog dat een nieuwe beoordeling van de feitelijke gegevens op gespannen voet staat met het gezag van gewijsde van de uitspraak in volle rechtsmacht. De administratieve cassatierechter, bij wie de zaak nu aanhangig is, treedt niet in de beoordeling van de zaak zelf, zodat het deze laatste evenmin toekomt het onderzoek van de commissaris-generaal of de Raad over te doen en zich een eigen beoordeling te vormen in het licht van de omstandigheden van de zaak (*cf.* RvS 13 februari 2023, nr. 255.782). Tenslotte kan verzoekers standpunt dat de motiveringsplicht zou vereisen dat de gemachtigde van de staatssecretaris in de bijlage 13*septies* uitdrukkelijk zou vermelden dat een cassatieberoep bij de Raad van State werd ingesteld, niet worden bijgetreden.

3.3.9. Met betrekking tot de beroepsprocedure bij de Raad tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 8 april 2024 tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (zie punt 1.5), kan verzoeker geenszins worden gevolgd waar hij poneert dat het schorsingsverzoek tegen deze beslissing nutteloos zou zijn geworden.

Ter terechtzitting werd immers gewezen op de door verzoeker ingediende (schorsende) vorderingen tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid in toepassing van artikel 39/85, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet, waardoor het hierboven bedoelde schorsingsverzoek versneld zal worden behandeld door de Raad en dit alvorens de bijlage 13*septies* ten uitvoer zal worden gelegd.

De stelling van verzoeker dat er op grond van artikel 39/79, §1 van de vreemdelingenwet geen gedwongen verwijdering ten uitvoer zou kunnen worden gelegd tijdens de beroepsprocedure tegen de beëindigingsbeslissing mist evenwel juridische grondslag. De beëindigingsbeslissing van 8 april 2024 werd immers genomen op grond van artikel 11 §3, tweede lid van de vreemdelingenwet. Tegen deze beslissingen staat, in weerwil van verzoekers beweringen, behoudens in geval van uiterst dringende noodzakelijkheid, geen schorsende beroepsmogelijkheid open. Ze valt immers buiten het toepassingsgebied van artikel 39/79, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet omdat ze niet is opgenomen in de limitatieve lijst uit artikel 39/79, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet. Middels de techniek van de voorlopige maatregelen, beschikt verzoeker trouwens thans wel over een rechtsmiddel met schorsende werking tegen de beëindigingsbeslissing.

3.3.10. Uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris geenszins kennelijk onredelijk te werk ging door op grond van zijn vaststellingen betreffende het gebrek aan geldige verblijfsdocumenten en van het gegeven dat verzoeker het voorwerp is van een beslissing tot beëindiging van het verblijf een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren. Verzoeker toont geenszins aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris onzorgvuldig te werk zou zijn gegaan of dat deze beslissing niet deugdelijk zou zijn gemotiveerd.

3.3.11. Verzoeker bespreekt in een tweede middelonderdeel de motieven van de beslissing om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan en van de beslissing tot terugleiding naar de grens.

De beslissing om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan vermeldt uitdrukkelijk het door verzoeker geschonden geachte artikel 74/14 van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling bepaalt dienaangaande het volgende:

*“§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.
(...)”*

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

(...)”

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

Artikel 74/14, §3, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bepaalt dat er in het geval van een risico op onderduiken kan worden afgeweken van de in artikel 74/14, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet bedoelde termijn voor vrijwillig vertrek van zeven tot dertig dagen.

Artikel 74/14, § 3, tweede lid van de vreemdelingenwet stelt dat in dit geval de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn bevat. *In casu* werd ervoor geopteerd verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan omwille van het vastgestelde risico op onderduiken. In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende gesteld:

“Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terugdrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Dhr. A.(...) A.(...) werd op 18.11.2022 erkend als vluchteling onder volgende identiteit: A.(...) A.(...) M.(...) geboren op (...) van Syrische nationaliteit. Doch kwam op basis van een kopie van een Turks paspoort aan het licht dat hij over de Turkse nationaliteit zou beschikken in plaats van de Syrische nationaliteit op grond waarvan hij zijn erkenningsstatuut ontving.

Vanwege deze vermoedens van fraude in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming, werd dhr. A.(...) A.(...) op 13.06.2023 uitgenodigd door het CGVS voor een persoonlijk gehoor. De betrokkene heeft echter zijn medewerking niet verleend bij dit heronderzoek van zijn internationale beschermingsstatus. Met als gevolg dat het CGVS op 05.09.2023 besloot om dhr. A.(...) A.(...) zijn vluchtelingenstatus in te trekken in toepassing van artikel 55/3/1 § 2, 2° van de wet van 15 december

1980 (hierna: Vw.), een beslissing waarvan dhr. A.(...) A.(...) op 26.09.2023 in kennis werd gesteld. Het CGVS stelde in deze beslissing dat de betrokkene in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming essentiële informatie had achtergehouden, namelijk zijn Turkse nationaliteit, en dat hij doelbewust de Belgische asieldiensten heeft misleid door onder meer te verklaren dat hij de Syrische nationaliteit zou bezitten. Derhalve heeft het CGVS zijn vluchtelingenstatus in toepassing van artikel 55/3/1 § 2, 2° Vw. ingetrokken, aangezien deze status hem werd toegekend op grond van verkeerd weergegeven of achtergehouden feiten en valse verklaringen die doorslaggevend waren bij zijn erkenning.

Op 25.10.2023 heeft dhr. A.(...) A.(...) bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) een schorsend beroep ingediend tegen bovenstaande beslissing van het CGVS. De RvV heeft op 26.02.2024 de intrekking van zijn vluchtelingenstatus in toepassing van artikel 55/3/1 § 2, 2° Vw. in beroep bevestigd. In het arrest van de RvV staat het volgende: “In acht genomen wat voorafgaat, kan niet anders dan besloten worden dat verzoekers vluchtelingenstatus destijds werd toegekend op grond van verkeerd weergegeven en achtergehouden feiten en achtergehouden documenten inzake zijn nationaliteit wat een element was dat doorslaggevend is geweest voor zijn erkenning als vluchteling. Uit voorgaande bevindingen blijkt dat verzoeker over de Turkse nationaliteit beschikt. De commissaris-generaal heeft, rekening houdend met het feit dat verzoeker niet is ingegaan op zijn bijkomend verhoor, hiervoor geen geldige reden heeft gegeven en evenmin schriftelijk de redenen voor het behoud van zijn status heeft meegedeeld, op goede grond vastgesteld dat er geen overtuigende elementen aanwezig zijn tot behoud van de vluchtelingenstatus (arrest RVV, p. 8-9).”

Derhalve is de intrekking van de betrokkene zijn vluchtelingenstatus in toepassing van artikel 55/3/1 § 2, 2° Vw. Definitief geworden en werd op 11.04.2024 zijn verblijfsrecht eveneens beëindigd in toepassing van artikel 11 § 3 tweede lid Vw. en hem een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd overeenkomstig van artikel 7 eerste lid, 1° en 13° Vw (bijlage 13octies).

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 08.04.2024 dat hem op 11.04.2024 betekend werd per aangetekende zending. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing. Het op 08.05.2024 aangetekende beroep tegen zijn bijlage 13octies heeft tevens geen schorsende werking. De omstandigheid dat de repatriëring naar zijn land van herkomst wordt uitgevoerd, belet dhr. A.(...) A.(...) niet zijn verdediging in hangende procedures voor de RvV te laten waarnemen door een advocaat van zijn keuze, vermist op hem niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Zijn advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaastigen.”

3.3.12. Verzoeker betwist in zijn tweede middelonderdeel dat er in zijn hoofd een risico op onderduiken voorhanden zou zijn. De gemachtigde van de staatssecretaris koppelde het risico op onderduiken echter aan (twee van) de elf objectieve criteria die zijn opgesomd in artikel 1, §2, van de vreemdelingenwet, waaronder:

“§ 2.
(...)”

2° de betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggrijping valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt;

(...)

4° de betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan een van de volgende maatregelen wil houden of heeft zich reeds niet aan een van deze maatregelen gehouden :

a) een overdrachts-, teruggrijpings- of verwijderingsmaatregel;

b) een inreisverbod dat noch opgeheven, noch opgeschort is;

c) een minder dwingende maatregel dan een vrijheidsberovende maatregel die erop gericht is om zijn overdracht, teruggrijping of zijn verwijdering te garanderen, ongeacht of het om een vrijheidsbeperkende maatregel of een andere maatregel gaat;

d) een vrijheidsbeperkende maatregel die erop gericht is om de openbare orde of de nationale veiligheid te garanderen;

e) een door een andere lidstaat genomen maatregel die gelijkwaardig is aan de maatregelen bedoeld in a), b), c) of d);

(...)"

Verzoeker slaagt er in zijn middel niet in de overweging van de gemachtigde van de staatssecretaris te weerleggen dat hij *"doelbewust de Belgische asieldiensten heeft misleid door onder meer te verklaren dat hij de Syrische nationaliteit zou bezitten"* waardoor hem ten onrechte internationale bescherming werd verleend. Verzoeker beweert in zijn middel dat deze bedrieglijke verklaringen hem niet kunnen worden tegengeworpen, maar hij gaat daarbij voorbij aan het gezag van gewijsde van het arrest van de Raad van 26 februari 2024, waarbij de Turkse nationaliteit van verzoeker werd vastgesteld en de intrekking van de vluchtelingenstatus werd bevestigd. Verzoeker verliest ook uit het oog dat van het ingediende cassatieberoep geen schorsende werking uitgaat.

Voorts kan verzoeker niet weerleggen dat hij *"geen gevolg (heeft) gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 08.04.2024 dat hem op 11.04.2024 betekend werd per aangetekende zending"*. Zoals hierboven reeds uiteengezet, beletten de rechtsmiddelen die verzoeker heeft aangewend niet dat de thans bestreden verwijderingsmaatregel ten uitvoer kan worden gelegd, bij uitstek nu de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen het terugkeerbesluit van 8 april 2024 werd verworpen door de Raad in zijn arrest van 16 juli 2024 (RvV 16 juli 2024, nr. 310 094).

Verzoeker toont bijgevolg niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris geen toepassing kon maken van de in de bestreden beslissing opgesomde criteria om een 'risico op onderduiken' vast te stellen en bijgevolg in toepassing van artikel 74/14, §3, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan. Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat de beslissing om hem geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan niet deugdelijk zou zijn gemotiveerd.

3.3.13. Gelet op wat voorafgaat, verkeert verzoeker *"in de in artikel 74/14, § 3, bedoelde gevallen"*, waardoor de gemachtigde van de staatssecretaris hem in toepassing van artikel 7, tweede lid van de vreemdelingenwet naar de grens kan terugleiden. In zijn kritiek op de terugleidingscomponent van de bestreden beslissing stelt verzoeker dat hierbij geen melding wordt gemaakt van 'het administratief beroep', maar de afwezigheid van deze vermelding kan de wettigheid van de beslissing tot terugleiding niet aan het wankelen brengen.

3.3.14. In zoverre verzoeker zich *in fine* van zijn tweede middelonderdeel richt tegen het inreisverbod (bijlage 13sexies), merkt de Raad op dat deze beslissing niet het voorwerp uitmaakt van onderhavige vordering.

3.3.15. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van de artikelen 6 en/of 13 van het EVRM, noch van artikel 47 van het Handvest. Verzoeker toont ook niet aan dat de artikelen 9 en/of 13 van de richtlijn 2008/115/EG zouden zijn geschonden of de artikelen 7, 39/79 en/of 74/14 van de vreemdelingenwet zouden zijn miskend. Verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissing niet zou steunen op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen of dat bepaalde gegevens niet of onvoldoende zouden zijn onderzocht. Verzoeker maakt evenmin aannemelijk dat het bestuur de feitelijke elementen niet correct zou hebben beoordeeld of op grond van deze gegevens op kennelijk onredelijke wijze tot zijn beslissing zou zijn gekomen. Er blijkt geen motiveringsgebrek of een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het enige middel is ongegrond en dus niet ernstig.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. In zijn verzoekschrift zet verzoeker het volgende uiteen betreffende het moeilijk te herstellen ernstig nadeel:

"OVERWEGENDE dat in het kader van een verzoek tot opschorting, overeenkomstig de bepalingen van artikel 39/82, §2 van de Wet van 15.12.1980 :

« De schorsing van de tenuitvoerlegging kan alleen worden bevolen als ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de akte een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. »

DAT verzoeker in concreto het bestaan van een moeilijk te herstellen risico op ernstige schade rechtvaardigt, aangezien de bestreden beslissing hem verplichten om naar TURKIJE te reizen, een land waarvan hij de nationaliteit betwist.

DAT verzoeker in feite steeds heeft verklaard dat de Turkse identiteitsdocumenten die naar het CGVS waren gezonden, vervalsingen waren en dat hij enkel de Syrische nationaliteit had.

DAT hij in dit verband in zijn beroep bij de RvV, in zijn aanvullende nota en in zijn beroep bij de Raad van Staat heeft aangevoerd dat :

- Een dubbele nationaliteit leek niet mogelijk volgens de Turkse of de Syrische wet;
- Hij leek niet te voldoen aan de voorwaarden voor het verkrijgen van de Turkse nationaliteit terwijl hij in Turkije was;
- Van T.(...), die in 2016 aankwam, werd zijn Syrische nationaliteit niet in twijfel getrokken, ondanks een soortgelijke achtergrond als die van zijn vader en zijn broers Ah.(...) en B.(...). Ook van Bas.(...), die tegelijk met zijn vader en broers aankwam en een vergelijkbare achtergrond had, werd de Syrische nationaliteit niet in twijfel getrokken;
- De foto's van de verstrekte paspoorten zouden er redelijkerwijs op kunnen wijzen dat het valse identiteitsdocumenten waren.

DAT deze zaak nog steeds onderworpen is aan afkeuring door de Raad van State.

Dat een eerste bevel om het land te verlaten aan verzoeker en zijn zonen werd betekend en het voorwerp uitmaakt van een beroep dat nog steeds hangende is voor uw Raad.

DAT de uitzetting van verzoeker en zijn zonen naar TURKIJE, een land waarvan zij noch de nationaliteit bezitten noch in het bezit zijn van een verblijfsvergunning, tot gevolg zou hebben dat hun de mogelijkheid wordt ontnomen om hun beroep op een eerlijke manier te laten behandelen.

DAT het feit dat verzoeker en zijn zonen zijn uitgezet naar "hun land van herkomst" tot gevolg zou hebben dat zowel het administratief beroep in cassatie als het beroep tot schorsing en nietigverklaring van de beslissing tot beëindiging van hun verblijf en het bevel om het land te verlaten, nutteloos zouden worden.

DAT de opmerking van de wederpartij dat het voor verzoeker mogelijk is om de procedure tot nietigverklaring van het besluit tot beëindiging van zijn verblijf en vergezeld van een bevel om het grondgebied te verlaten, voort te zetten, irrelevant is. Indien het bevel wordt uitgevoerd, zou het beroep immers aan belang inboeten.

DAT het bovendien verbazing wekt dat in de bestreden beschikking niet wordt vermeld dat verzoeker en zijn zonen beroep hebben ingesteld bij de Raad van Staat tegen de beslissing om hun vluchtelingenstatus in te trekken.

DAT echter ook in dit geval het beroep elk belang zou verliezen, aangezien verzoeker zou worden teruggestuurd naar zijn vermeende land van herkomst, terwijl hij met zijn beroep wil aantonen dat hij niet naar dat land kan worden teruggestuurd en dat hij de erkenning van zijn vluchtelingenstatus blijft rechtvaardigen.

DAT er ook aan herinnerd moet worden dat artikel 39/79, §1 van de wet van 15.12.1980 duidelijk bepaalt dat tijdens de periode van onderzoek van een ingesteld beroep tegen een beslissing bedoeld in het tweede lid van dat artikel, geen enkel bevel tot gedwongen verwijdering ten uitvoer kan worden gelegd.

DAT verzoeker in casu een beroep tot opschorting en nietigverklaring heeft ingesteld tegen een beslissing tot beëindiging van zijn verblijf vergezeld van een bevel om het grondgebied te verlaten, een beslissing die uitdrukkelijk wordt bedoeld in artikel 39/79, §1, tweede lid, 2° van de wet van 15.12.1980.

DAT verzoeker en zijn zonen dus niet gedwongen kunnen worden uitgezet zolang dit beroep niet is behandeld.

DAT dit nog wordt versterkt door het vereiste van de artikelen 9 en 13 van richtlijn 2008/115/EG van 16.12.2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: "richtlijn 2008/115").

DAT, zoals in de bestreden beschikking impliciet wordt opgemerkt, de richtlijn slechts gedeeltelijk is omgezet, aangezien daarin wordt bepaald dat "het door de asielzoeker ingestelde beroep tegen het bevel om het grondgebied te verlaten geen schorsende werking heeft".

DAT deze artikelen van richtlijn 2008/115 bedoeld zijn om de rechten van de verdediging en het recht op een eerlijk proces te beschermen.

DAT in dit verband moet worden gewezen op de leer van het HvJEU in zijn arrest Marks & Spencer:

« Un État membre demeure tenu d'assurer effectivement la pleine application de la directive même après l'adoption de ces mesures. Dès lors, les particuliers sont fondés à invoquer devant le juge national, à l'encontre de l'État [...] c'est-à-dire non seulement en cas d'absence de transposition ou de transposition incorrecte de cette directive, mais aussi dans le cas où les mesures nationales qui transposent correctement ladite directive ne sont pas appliquées de manière à atteindre le résultat qu'elle vise. » (HvJEU, arrest Marks & Spencer plc c. Commissioners of Customs & Excise van 11.07.2002, C-62/00, §27)

DAT het derhalve legitiem is voor zowel verzoeker als zijn zonen om te wijzen op het gebrek aan schorsende werking van het ingestelde beroep.

DAT bijgevolg de voortzetting van de uitzetting van verzoeker en zijn zonen ook in strijd zou zijn met de bepalingen van de artikelen 6 en 13 EVRM, waarin het recht op een eerlijke en billijke behandeling van zijn zaak is neergelegd.

DAT dit uiteraard ondenkbaar is.

DAT dit niet mogelijk zou zijn zonder voorbij te gaan aan het recht op een eerlijk proces en het recht op een tweede hoorzitting.

DAT, hoewel de vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens terughoudend is om artikel 6 van het Verdrag toe te passen op verzoeken van vreemdelingen in verband met hun verblijf, het begrip "burgerrecht" in dat artikel niet het recht impliceert om een verblijfsrecht te verkrijgen (aangezien artikel 13 van het EVRM op zichzelf niet bestaat, geldt hetzelfde voor dit artikel).

DAT het in het onderhavige geval niet gaat om het verkrijgen van een verblijfsrecht, maar veeleer om het voorkomen van uitzetting, waardoor hij niet vrij zou kunnen leven van de angsten die hij aanvoert ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming.

DAT indien Uw Raad van oordeel was dat er geen gronden waren voor toepassing van artikel 6 EVRM, moest worden gezegd dat er ten minste gronden waren voor toepassing van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: "het Handvest"), waarin ook de uit de artikelen 6 en 13 EVRM voortvloeiende beginselen worden toegepast.

DAT artikel 51 van het Handvest de toepasselijkheid van de andere bepalingen van het Handvest onderwerpt aan het Europees recht en aan het subsidiariteitsbeginsel.

DAT in casu het recht op een doeltreffende voorziening in rechte als zodanig niet bestaat in het Belgische recht. Bijgevolg is de verwijzing naar het Europees recht logisch en noodzakelijk. Het subsidiariteitsbeginsel wordt dus gerespecteerd.

DAT de uitzettingsmaatregelen bovendien zijn voorzien in artikel 7 van de wet van 15.12.1980 en voortvloeien uit de omzetting van artikel 6, §1 van richtlijn 2008/115.

DAT dit artikel in de Wet werd ingevoegd bij de Wet van 19.01.2012.

DAT artikel 2 van deze laatste wet bepaalt dat:

« Deze wet voorziet in de gedeeltelijke omzetting van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven en van de artikelen 23, § 4, c), i), 30 en 31 van de Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus. »

DAT dit dus moet worden gezien als een toepassing van zowel Belgisch als Europees recht.

DAT de zaak bijgevolg binnen de werkingssfeer van het Handvest valt krachtens artikel 51.

DAT bijgevolg de waarborgen inzake het recht op een doeltreffende voorziening in rechte voorzien door artikel 47 van het Handvest, dat de beginselen en waarborgen van de artikelen 6 en 13 van het EVRM uiteenzet, moeten worden toegepast.

DAT derhalve moet worden vastgesteld dat de uitvoering van het verwijderingsbesluit tot gevolg zou hebben dat dit grondrecht wordt geschonden."

3.4.2. Tenzij de verzoekende partij het bestaan van een 'evident' nadeel, waarbij eenieder onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247) aanvoert, dient de vordering tot schorsing een uiteenzetting te bevatten van de feiten die kunnen aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten akte de verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. De verzoekende partij mag zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden, maar moet integendeel zeer concrete gegevens overleggen waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan, zodat de Raad met voldoende precisie kan nagaan of er al dan niet een dergelijk nadeel voorhanden is en het voor de verwerende partij mogelijk is om zich met kennis van zaken tegen de door de verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen. Dit houdt in dat de verzoekende partij concrete en precieze aanduidingen moet verschaffen omtrent de aard en de omvang van het nadeel dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten beslissing veroorzaakt (RvS 23 november 2009, nr. 198.096; RvS 3 juni 2010, nr. 204.683; RvS 30 maart 2011, nr. 212.332; RvS 2 oktober 2012, nr. 220.854; RvS 18 september 2013, nr. 224.721; RvS, 26 februari 2014, nr. 226.564).

3.4.3. De uiteenzetting van verzoeker van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is nagenoeg identiek aan de uiteenzetting van het enig middel. Aangezien dit middel niet ernstig werd bevonden, kan verzoeker uit dit betoog evenmin een moeilijk te herstellen ernstig nadeel puren.

Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoeker werd niet op afdoende wijze aangetoond.

Uit wat voorafgaat volgt dat niet voldaan is aan de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid dient te worden afgewezen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid, van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juli tweeduizend vierentwintig door:

F. TAMBORIJN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERHEYDEN	F. TAMBORIJN
--------------	--------------